



Aardige berichten

Januari 2010

www.reizendeaardeschool.nl

Lieve mensen,

Een woestijnreis, hoeveel is genoeg, meer RAS wortels, verslag van de samenscholing en nog een keer de zomerweek. Nieuw is de rubriek 'Wie is...' waarin Marianne Doornbos zich voorstelt. Dat en meer is te lezen in deze nieuwe *Aardige Berichten* die voor jullie ligt. Veel leesplezier!

Redactie: Loeklouse, Jolanda en Inge

Luisteren in stilte

- verslag samenscholing van 17 december -

Deze samenscholing is voor mij de eerste kennismaking met de Reizende aarde school.

Samen met nog vier andere belangstellenden en zo'n tien mensen die al langer meedraaien beleef ik deze dag, waarbij het landschap heel toepasselijk gehuld is in een geluiddempende witte deken van sneeuw.

Na de koffie en thee beginnen we de dag in stilte in de kring met de talkingstick. Dit lijkt een tegenstrijdigheid, maar het is ook een uitdaging en een voor mij nieuwe ervaring om zo mijn gevoel voor de winterse stilte over te brengen. Ik word daarbij geholpen door het door mij meegebrachte symbool, een walnoot.

Ieder heeft zijn of haar eigen manier om deze stilte uit te beelden, mooi om te zien.

Deze dag zijn er drie deelnemers die hun jaarcyclus afronden, ook weer elk op hun eigen manier.

Louisa bracht bij het beëindigen van haar jaarcyclus het thema "hoeveel is genoeg" in; een thema dat al heel lang een grote rol speelt in haar leven. Ze nodigde ons uit om hierover in groepjes van 3 of 4 mensen van gedachten te wisselen. Er kwam in ons groepje heel wat los; gevoelens van onmacht, maar ook van hoop, waarbij het leven vanuit je hart met respect voor je omgeving belangrijk werd gevonden. De keuzes die iedereen daar vervolgens in maakt zijn voor iedereen verschillend.

Vervolgens nodigde Loeklouse ons uit mee naar buiten te gaan om daar een boommeditatie te doen.

Het was werkelijk schitterend buiten met de sneeuw en de winterzon die ons op dit uur verwarmde ondanks de bittere koude.

We gingen in een kring om de boom staan en concentreerden ons op de ademhaling, bewogen onze armen mee met het in- en uitademen.

Vervolgens kon ieder een eigen boom kiezen om een spiegel oefening te doen, waarbij het volgens Loeklouse belangrijk was om toestemming aan de boom te vragen en aan het eind van de oefening ook te bedanken.

Het begrip spiegelen was tamelijk nieuw voor mij; het betekent dat je waarneemt en vervolgens probeert te duiden waar de keuze van het waargenomene op zou kunnen duiden m.b.t. je persoonlijk leven.



Binnen gingen we verder met de afsluiting van de jaarcyclus door Marianne.

Ze had van takken en draden met daarin allerlei voorwerpen een prachtig levensweb gemaakt vol symboliek. Het verhaal wat ze erbij vertelde was ontroerend en gaf bij mij ook veel herkenning.

Het was mooi om mee te maken hoe deze drie vrouwen zichzelf durfden te laten zien en dit met de groep wilden delen.

`s-Middags de lunch met de door ieder meegebrachte heerlijkheden. Deze werd genuttigd in stilte en daarna was er 'open space'.

Gerwine lichtte dit begrip toe; het is ruimte om spontaan dingen te ondernemen, aan te bieden of vragen te stellen.

Sommige mensen gingen naar buiten, Marja bood een hartchakrameditatie aan en Gerwine was beschikbaar voor vragen voor de nieuwelingen.

Joop vertelde over het door hem meegebrachte boek "De sleutel tot geluk" en Claire praatte met een aantal mensen over wat haar bezig hield. Dit alles vond min of meer tegelijkertijd plaats.

Tenslotte de afronding in de kring met de talkingstick, waar ieder het gevoel van deze dag verwoordde. En dan samen in de kring hand in hand met een afsluitend lied wat Marja ons voorzong en wat wij vervolgens meezongen.

Het was een bijzondere dag en het lied wat Marja ons deze dag op verschillende momenten voorzong zal me verder op mijn "reis" vergezellen.

Omarmd door de stilte

Daal ik af naar de diepte van mijn hart

Word ik een met mijn ziel

Ik ben weer thuis

De Reizende aarde school is voor mij een plek om te zijn en te worden. Bedankt lieve mensen!

Marieke Braat

Dag medereizigers,

Vanochtend buiten lopend... denken aan het thema van de volgende samscholing. Gisteren las ik de Maya: Blauwe nacht: "Je eigen stilte is de plek om bij je intuïtie te komen. Daar ligt een overvloed aan antwoorden om balans in je leven te krijgen, van binnen en van buiten. Laat de rust door je heen stromen....".

Buiten stormt het, stroomt de regen. In mij is het chaos, zoeken naar waar het over gaat. Verlangen naar de stilte. Even een glimp boven het moeras. Stilstaan en zien hoe mijn witte haar eigen weg gaat vol overgave aan haar/de natuur.

Besef dat de natuur mij spiegelt: nu is het herfst met stormen en een chaos van bladeren, afgefallen takken, donkere wolken, regen en onweer. Straks is het winter en mag ik de stilte ervaren van de witgrijze luchten, bevroren water, de grijzen en bruinen van bomen, gras en riet. Krijg ik duidelijkheid waar het om gaat, zoals de bomen, kaal hun 'karakter' laten zien.

De natuur geeft het aan... straks mag ik naar binnen, letterlijk met de kaarsjes aan en figuurlijk naar mijn eigen stilte. Ik kijk uit naar de 12 Heilige Nachten die volgen op de Kerstdrukke.

Nu nog chaos en proberen daar ook rustpunten in te vinden.

Het was mooi vanochtend om door de natuur, de seizoenen, zo heel duidelijk het leven weerspiegeld te krijgen.



Van de week maakte ik bijgaande collage over de wortels van de RAS, over waar het voor mij over gaat. Veel dus en daardoor een wat chaotisch geheel geworden.

In de stilte zal ik opnieuw kijken, voelen, ervaren en 'verbeelden en verwoorden' wat voor mij de wortels van de RAS zijn.

(lees verder op pagina 3)

Later schreef ik: "Bij de RAS is zoveel ruimte voor mooie dingen, ruimte ook om verbindingen te leggen tussen tal van richtingen. Als de wortels die samen komen in de boom. Ieders inbreng (de wortels) en de groep van mooie mensen (de boom) en dan stroomt het weer verder (de takken) omhoog! Gevoed door de wortels, geïnspireerd door verschillende richtingen/visies/kennis/creativiteit/weten.

Soms vallen takken af. Ieder is een eigen tak en brengt de eigen wortel mee.

Samen zijn we de boom, de RAS!"

Wow! Ineens is daar het sterke beeld, zie ik nu waarom die boom in mijn collage moest, ook al werd het daarmee chaotisch.

Weer later.....

Ik kom een prachtige Keltische boom tegen getekend door Jen Delyth. Wortels en takken verbonden.

Dan wordt het stil in mij. Woorden zijn niet meer nodig.

November 2009/Inge



Wie is **Aarde-coach Marianne Doornbos**

Mijn naam is Marianne Doornbos, ik ben geboren in 1958 in Amsterdam.

Van 1993 tot 1995 woonde ik in Marokko en daar begon ik een kinderdagverblijf en kleuterschool naar Nederlands voorbeeld. Mijn grootste drijfveer waren mijn 4 zoontjes welke ik allemaal de Koranschool wou besparen. Het was een mooie en leerzame ervaring. In 1996 keerde ik terug naar Nederland en kwam er een einde aan mijn huwelijk. Ik begon een nieuw leven in Steenwijk met mijn kinderen.

Van 1999 tot 2007 werkte ik als wijkbeheerder in een achterstandswijk in Steenwijk, ik hield spreekuur voor bewoners en organiseerde tal van wijkactiviteiten ter bevordering voor de leefbaarheid. In 2007 stopte ik met mijn baan en ging fulltime werken voor mijn moeder die sinds 2005 bij mij in huis woont. Ze lijdt aan de ziekte van Alzheimer.

Daarnaast begon ik met thuisstudies. Ik volgde het Keltische Jaarwiel, Kleurentherapie, Intuïtieve- en Spirituele Ontwikkeling. Ik volgde vier niveaus van Focussen, waarbij de binnenwereld van het zelf wordt verkend. Zo maakte ik kennis met diepe zeeën, bomen die op mijn pad stonden, de schatkamer, rommelkamers, mijn kritische ik, mijn innerlijke kind en nog veel en veel meer. Er ontvouwde zich een nieuwe wereld. Met veel symbolische beeldtaal.

Dit deed ik onder meer uit belangstelling maar met name om mezelf beter te leren kennen.

Na het behalen van de diploma's sloot ik mij aan bij de Reizende Aarde School, ik kreeg ook behoefte om mij te verbinden met de aarde en er leefde in mij de behoefte mij te verbinden met medemensen. Bij de Aardeschool noemen wij ze mede-reizigers. Ik volgde de jaarcyclus. Elke 8 weken was er een ontmoeting, en telkens ontwikkelde ik mij meer, van zaad tot wortel – tot stengel – tot bloem – tot vrucht – en tenslotte weer tot verval. Het sprak mij zo aan dat ik tijdens de Zomerweek zowaar een toneelstuk uit mijn voorraadmand toverde en ik bloeide helemaal op. Ik werd Laguz uit het Land van Stromend Water.

In oktober ben ik begonnen met de opleiding voor Poly-Energetisch therapeut te Amersfoort.

Het is een resultaat gerichte opleiding. Er wordt gezocht naar het kennen van oorzaken, het krijgen van inzichten en het creëren van resultaat. Het ontdekken van het eigen aandeel en Het Zelf als Verantwoordelijkheid zien tijdens je aardse wandeling is het belangrijkste.

Als Aarde-Coach bij de Reizende Aarde School wil ik mede-reizigers die daar behoefte aan hebben een stuk op hun pad begeleiden.

Allereerst wil ik dat doen door mijn luisterend oor aan te bieden.

Vanuit mijn ervaringen met het focussen, de jaarcyclusen en de Poly-energetica zou ik begeleiding kunnen geven bij de zoektocht op jouw aardse pad. We kunnen praktisch kijken waar het probleem ligt. En hoe we via de hulpvraag bij het kernprobleem kunnen komen.

Vanuit dit nieuwe bewustzijn, kan een mens keuzes maken en kan er opnieuw, gezaaid, gemaaid en geoogst worden op onze akkers.

Deze begeleiding wil ik in het jaar 2010 gratis aanbieden. Dit zou kunnen tijdens de Open-Space ruimte bij de Samenscholingen. Of door persoonlijke ontmoetingen, hierbij vraag ik wel een onkostenvergoeding welke ik maak voor reiskosten.

Vriendelijke groeten Marianne (mariannedoornbos@hotmail.com)



Hoeveel is genoeg?

Naar de tekst uit het boekje "Bezielde leven" van Roger Rundqvist, blz. 11: "Een negenjarig meisje is in de natuur bezig om met haar vlindernet vlinders te vangen. En als haar gevraagd wordt: Wat wil je met de vlinders doen, antwoordt ze: Ze zijn mijn broertjes en zusjes. We vinden het fijn om samen te zijn. Maar daarna laat ik ze weer vliegen.

Overal om ons heen, is er een opwindende en fascinerende wereld, die zich naar ons uitstrekt en ons aanraakt. In wezen is niemand van die rijkdommen afgesloten, want schoonheid en verwondering kunnen altijd deel uitmaken van ons leven."

Een tekst waarvan ik het gevoel heb dat hij iets laat zien dat van wezenlijk belang is.



Hoeveel is genoeg, als 't gaat om het spanningsveld dat bestaat tussen de belangen van de mensen en van het wel-zijn van de Aarde .

Voor veel mensen is het duidelijk dat we met z'n allen niet langer door kunnen (of willen) gaan zoals het nu op meerdere terreinen gaat. Het afgelopen jaar stapelden de crises zich in snel tempo op en natuurlijk houden ze allemaal verband met elkaar.

De crises die nieuwe kansen kunnen bieden, maar welke kansen? Kun je eigenlijk wel van kansen spreken als het betekent dat je wellicht moet inleveren van je luxe manier van leven, of gaan daar juist al je haren van overeind staan?

Wij hebben het hier toch nog behoorlijk goed en het lijkt nu met de economie voorzichtig ietsje beter te gaan. Biedt dat trouwens nieuwe kansen, of lopen we daardoor het risico gemakshalve op de oude voet door te blijven gaan?

Kansen tot herbezinning. Bezinning op ander leiderschap, dat oog heeft voor de onderliggende verbindingen die er zijn, en dat met meer gevoel voor ethiek beslissingen neemt.

Ik ben met mensen aan het brainstormen geweest over aanleidingen en mogelijke oplossingen. En ook over de vraag of er misschien een omslag in denken en doen mogelijk is. En wat is daar dan voor nodig?

Al heen en weer pratend kwamen we onverwachts uit bij de vraag "Hoeveel is eigenlijk genoeg?", en die vraag blijkt werkelijk overal op van toepassing te zijn.

Maar het blijkt ook dat er geen eensluidend antwoord te geven is op deze vraag, terwijl het belang ervan zich wel steeds meer voordoet.

Ga je mee in de vaart der volkeren, en ga je mee op de stroom van haast, stress, uiterlijke schijn en milieubelastende verworvenheden? Is de chaos in de wereld je te veel geworden en sluit je je er voor af? Of durf je in te gaan op de uitdaging stil te staan bij de gevolgen van de huidige manier van leven. Wanneer zeg je: nu is het genoeg, en waar leg je dan de grens voor je zelf? Wat zijn de waardes waar je in elk geval mee verder wilt?

Over genoeg van wat praat je dan bijvoorbeeld?

Genoeg wegen en beton, want groen en ruimtelijk wonen en leven is gezonder. Genoeg communicatiemiddelen die ook straling opleveren. Genoeg warmte in huis en genoeg levensmiddelen in de winkels, genoeg gemak en luxe en misschien ook wel genoeg kilometers gevlogen en gereden. Genoeg afval in de oceanen die steeds verder leeggevist worden. Maar het gaat ook over genoeg schrijnende armoede in de wereld en genoeg bedreigende gevolgen van o.a. de klimaatcrisis, zoals ontheemde dieren en overstromingen.

En dan, genoeg voor wie eigenlijk?

Voor ons, om een al te grote inbreuk op onze eigen belangen te voorkomen?

Of gaat het ook om het behoud van een mens- en dierwaardig leven voor alle mensen en de totale natuur, tot in alle uithoeken van deze wereld. Kan het ook een keer genoeg zijn?

Waarom zou je je er trouwens druk om maken?

Bij de besprekingen op de klimaatconferentie in Kopenhagen leek het voornamelijk te gaan over jaartallen en procenten waar landen te zijner tijd aan moeten voldoen.

Maar gaat het om procenten en maatregelen die vanboven af opgelegd worden, raak je daardoor gemotiveerd om vertrouwde patronen te doorbreken? Of heeft het te maken met nieuw beleid en visie vanuit betrokkenheid en aandacht voor de schoonheid en allerlei onzichtbare, maar wel degelijk bestaande verbanden op deze Aarde? Om individueel bewustzijn, en welke keuzes maak je dán?

Ik heb de hoop dat we ons weer open durven stellen voor de rijkdom van het leven op Aarde en de verwondering over wat er ook gaande is, om vandaar uit stappen te ondernemen. Paul de Blot omschrijft dat door te zeggen: We leven in een tijd dat we ons moeten herbezinnen op onze diepste missie, op onze eigen bijdrage in de samenleving. Zo is het wel genoeg!

Louisa Visée Samenschooling december 2009

Verslag van een woestijnreis

“De enige reis die de moeite waard is voert naar jezelf, op zoek naar de oorspronkelijke stem van je hart”

Susanne Tamaro

Met deze prachtige woorden in gedachten begon ik aan mijn woestijnretraite, van 28-11 t/m 12-12. Een dag of 10 voor vertrek werd de vraag gesteld: “de woestijn roept je, anders zou je niet op pad gaan. Wat roept ze naar jou?”. Het antwoord was, zuivering, transformatie en thuiskomen bij jezelf. Nog dieper in je wezenlijke zelf zakken. Dat is ook wat er gebeurd is en wat ik nog dagelijks voelen en ervaren mag.

Het grootste geschenk wat ik meegenomen heb uit de woestijn is de Stilte. Het is daar zo stil, je kunt de stilte horen. Er komt zelfs geen vliegtuig overvliegen.

We reciteerden vaak de volgende tekst:

*Omhuld in de armen van stilte
Luisterend naar de diepte van mijn hart
Ontstaat ruimte voor het zijn van mijn ziel
Ik ben thuis!*

Deze woorden trillen nog steeds na, diep van binnen. Als ik thuis mediteer helpen ze mij om de stilte in te gaan.

Genoten heb ik van de rijkdom van de eenvoud. Elke ochtend en avond een meditatie, daarbij de zon verwelkomen en ze weer onder zien gaan; slapen onder de sterrenhemel, de eerste dagen met de volle maan; het ritme van het urenlange lopen door de zee van zand; de warmte van de zon en het verkoelende briesje. De verborgen bron met het reinigende, helende water. Het verse brood gebakken in het zand, de sobere voedzame maaltijden, de zorgzaamheid van de Bedoeïenen, de kracht van de kamelen. Dit alles is voor mij een ervaring voor het leven.

Ik heb gevoeld/ervaren/beleefd dat we allen onderdeel zijn van een groot geheel en daar voel ik me heel erg dankbaar voor.

Marja Nijskens



- De volgende **Samenschooling** is op zaterdag 27 maart 2010 in Studio Mattias te Zeist
- Deadline voor de volgende **Aardige Berichten** is 12 april 2010

Nagesprek zomerweek

"Elf november nagesprek zomerweek met Annetje en Gerwine" stond in mijn agenda en daar zaten Gerwine en ik dan bij Annetje op de Heidehof en genietend van de thee, koffie en een heerlijke broodpudding ontstond het nagesprek.

"De druk op dit gebied is groot" vertelt Annetje. "De nachtzwaluw is bijvoorbeeld verdwenen. Telkens weer hebben we naar onze doelstellingen te kijken en ons af te vragen hoe integreren we de doelstellingen van de mens in de natuur. Wat is onze invloed daar op? Hoe kunnen we ons bewust worden wat die natuur nu echt nodig heeft".

"Dat is voor de RAS natuurlijk een heet hangijzer" denk ik dan.

De laatste zomerweek vonden we alle drie geslaagd maar als ik zo naar Annetje en Gerwine luister vraag ik me wel af of ik niet teveel met mijn eigen ikje bezig was tijdens de afgelopen zomerweek. 'Voelend zien' was het thema. Ja, ik wilde me graag verbinden met dat 'voelende zien' en heb daar in die week ook van geproefd en genoten.

Het fijne van dit nagesprek was dat ik me bewust werd dat ik tijdens die week meer had willen delen, had willen afstemmen en informatie had willen krijgen over de 'horizontale' verbindingen.

Tijdens dit gesprek werd duidelijk dat het belangrijk is de aandacht tijdens zo'n week over drie plekken te verdelen. Het grote geheel, de groep en jezelf.

Heel bewust neem ik het 'grote geheel' als nummer een omdat het 'grote geheel' voor mij juist de uitdaging is voor een RAS zomerweek.



De zin: "De natuur is er voor ons, zijn wij er voor de natuur?" sprak me aan. Hoe ga ik om met uitbundigheid, stilte, rust en noem maar op in de natuur? Hoe kan ik er zijn voor de natuur naast de geijkte stukken zoals recycelen, zuinig zijn met energie etc.?

Hoe kan ik me op een diepere laag verbinden? Hoe kan ik de dieren niet verjagen en toch mijn uitbundigheid vieren?

Dat zou ik in de komende zomerweek graag onderzoeken. Kan dat door het geven van heling, luisteren naar de sapstromen van de bomen, te communiceren met natuurwezens, je eigen verhaal neer zetten, delen waar jouw zoektocht voor de natuur heengaat?

De mogelijkheid weer een week op de Heidehof te mogen bivakkeren is er.

Zowel Annetje, Gerwine als ik zijn daar voor te vinden. Ikzelf zou de maaltijden graag willen coördineren met hulp van diegenen die het leuk vinden wat te experimenteren zodat ook de maaltijden een ander karakter krijgen dan alleen biologisch en vegetarisch.

Loeklouise

November 2009

Hartverwarmend was het om te zien hoe de deelnemers aan de zomerweek van RAS de natuur op Heidehof met zoveel respect ontmoette. Duidelijk voelbaar was ook ieders eigen verbinding met natuur. Juist die verscheidenheid in beleving is mooi om mee te maken, om te delen, om van te leren, om ontroert te raken. Het concept van open-space was voor mij in het begin verwarrend.



Het bracht me tot de vraag: waarom open-space als we met een groep bij elkaar zijn? Dan wil je toch ontmoeten? Natuurminnaars zijn zo gewend om alleen te ervaren, dacht ik en dan is zo'n zomerweek juist om met elkaar mee te kijken. Er vonden verschillende dingen tegelijk plaats. Ik kon niet bij iedereen meekijken en mee luisteren! Het voelde dan ook alsof ik niet iedereen had ontmoet. Het dagelijkse delen in de kring verzachtte dit gemis.

Het ervaren van stilte als eenling in de groep en als groep tijdens de maaltijd was een fantastische ervaring. Het geeft de omgeving de gelegenheid werkelijk aanwezig te zijn in onze aandacht en je gast te voelen in haar midden.

Annetje Braat

Het nagesprek bij Annetje en haar man Dolf, bracht ook mij weer op nieuwe gedachtes. Dat het inderdaad belangrijk is om de invulling van Open Space te bezien vanuit én je eigen groei en ontwikkeling, rekening houdend en in verbinding met de groep en de plek waar we op dat moment zijn, ten dienste van of in relatie tot het grotere, de aarde, de natuur die tot ons spreekt.

Het is dan ook heerlijk dat we in 2010 nog eens kunnen terugkeren naar de Heidehof, om ons nog fijngevoeliger af te stemmen op de plek, het grotere geheel, waar wij onze eigenheid en inbreng mogen hebben. Of misschien juist wel niet, en hoe is dat dan!? 'De natuur is er voor ons, zijn wij er ook voor de natuur?' Het thema voor de volgende zomerweek van 18 t/m 22 augustus 2010 op Heidehof in Eext. Doe je mee?

Aansluitende aan onze week start maandag 23 augustus het Waddenlicht festival op Schiermonnikoog voor de tweede keer. Marja Nijskens is voornemens daar opnieuw heen te gaan, en zou het erg fijn vinden om daar ook vanuit de Reizende Aarde School onze inbreng te hebben. Misschien voel je er ook voor daar heen te reizen, laten we het er samen over hebben....

Gerwine Wuring

Waddenlicht 2009

Terugkijkend naar Waddenlicht; het was een zeer bijzondere ervaring, ik ben blij dat ik er bij mocht zijn. Het heeft een heel diepe indruk op me gemaakt. De data voor volgend jaar staan al genoteerd. Pas bij de eindafronding, toen er een donkere wolk met een slurf eraan boven de groep hing, besepte ik hoe indrukwekkend Waddenlicht was; wat een impact het had; hoe "groots", hoe ontzagwekkend, niet te bevatten. Weet niet goed hoe het onder woorden te brengen. Ik voelde, hier zijn heel grote krachten aan het werk, vele ontelbare malen groter dan wij mensen kunnen "handelen".

Mooie herinneringen zijn voor mij, het openingsritueel door Klara, de dans op de bunker, de ochtendmeditatie bij de Berkenplas, het spontane zangmoment in de keukentent en natuurlijk de workshops die ik gaf. Eerst met een klein groepje, toen met 1 deelnemer en tot slot een workshop met/voor mezelf. Ik vind het nog steeds frappant dat de Phoenix die we met zijn 2-tjes maakten, op nog geen 50 meter van het instroompunt, het transformatiepunt van het eiland uit het zand herrees. Op het moment dat we symbolisch een vuur aanlegden was er een donderslag bij heldere hemel. Jammer genoeg heb ik geen foto van de strandvondstenvogel, hoewel die nog doorgemaild zou worden.

Natuurlijk waren er ook momenten van onzekerheid. Wat doe ik hier, tussen al die bekende workshopleiders, die grote namen. Mag ik hier wel zijn; hoor ik er wel bij; werk ik wel hard genoeg; help, er zijn maar een paar, 1, geen inschrijvingen...hoe komt dat toch, waarom lukt het niet???? Ik vind het nog steeds jammer dat ik niet mijn gevoel gevolgd heb en een stiltewandeling heb aangeboden.

Het was pionieren, dat eerste Waddenlicht, voor iedereen, zowel organisatie als workshopleiders als deelnemers. Het thema voor de zomerweek 2010 is ook iets waar ik zelf mee bezig ben geweest tijdens Waddenlicht. Hoezo Aardeheling? Klopt het wel wat we doen? Hoe zit het met de Aardeverbinding? Is het wel zuiver? Ik miste een "maatje" om hier over te delen en naar antwoorden te zoeken. Het lijkt me dan ook heerlijk om met een paar reisgenoten samen te zijn op Schier en het gedachtegoed van de RAS- uit te dragen.

Marja Nijskens



Korte Aardige Berichten....

*Ik kan niet verdwalen,
want ik weet niet waar ik heen ga.
Ikkyu Zenji*

Bovenstaande woorden gaf Rena ons mee bij haar afscheid. Haar weg gaat een andere richting uit. De afgelopen maanden namen ook Eva, Bernadette, Joes en Marianne J. afscheid van de Reizende Aarde School. We wensen allen veel geluk op hun verdere levensweg. Daphne en Rita werden door de RAS uitgeschreven.

Welkom heten we Marieke Braat en Janny Breugem die met ons mee gaan reizen.

De 12 Heilige Nachten

In de 12 Heilige Nachten en met Epifanie (periode van 25 december 2009 tot 6 januari 2010) mocht ik mijn gedachten, kennis, beelden, weten en teksten delen over de 12 heilige Nachten en Epifanie. Ik heb het met veel plezier en enthousiasme gedaan.

Mooi was het om samen met een aantal mede-aardereizigers deze nachten te ervaren en met elkaar te delen wat de thema's ons brachten en wat het ons leerde. Een ware verrijking.

De 12 thema's staan ook voor de 12 maanden van dit jaar. Ik kijk ernaar uit om de komende maanden verder met elkaar van gedachten te wisselen.

Op het forum <http://groups.yahoo.com/group/reizendeaardeschool> staan onder files alle teksten van de 12 Heilige Nachten en Epifanie. Onder messages zijn de uitwisselingen te lezen.

Inge



*Dit jaargetijde
de bladeren blijven vallen
bedekken de grond waar ik loop
ik zie geen obstakels
enkel kleuren op mijn Pad*

Den Haag, 31-10-09/Inge

Webbeheer

Het webbeheer van de RAS is tot nu toe onder de hoede geweest van Eva. Zoals jullie wellicht al weten heeft Eva besloten afscheid van ons te nemen.

Eva, bedankt voor de tijd die je met ons hebt gedeeld en het werk dat je hebt verricht als webbeheerder van de website. We wensen je heel veel succes bij het verder lopen op jouw pad. Jacqueline zal het webbeheer van Eva overnemen.

Mocht je problemen hebben met de website, bijvoorbeeld bij het inloggen op jouw domein of het invullen van de agenda, neem dan voortaan contact op met Jacqueline.

Ook doen we nogmaals een beroep op een ieder om je persoonlijke pagina van een paar korte zinnen te voorzien, zodat we ook naar buiten een duidelijk gezicht hebben. En webbezoekers een beeld krijgen van de veelzijdigheid aan mensen die deelnemen aan Reizende Aarde School. Benut dus ook de agenda om anderen duidelijk te maken wat jij te bieden hebt....

Eigentijds festival van 10 t/m 13 juni

De natuur daagt ons uit!

Ze is er voor ons, zijn wij er ook voor haar?

In het samenspel van geven en ontvangen, luisteren we naar de aarde en onze eigen aardigheden, spelen we in en met de natuur en onze eigen natuur.

Vanuit de wereldwijde inspiratie van de grootmoeders nodigen we jullie uit langs te komen, mee te doen, niets te doen, bij te komen, in te zetten, terug te geven, stil te zijn...

Of een van onze workshops te volgen die we vanuit Reizende Aarde School aanbieden, de natuur wijst ons de weg... wat geven wij in ruil?

Loeklouse